

for dem i et Par Aar. Men derefter komme vi til de Byrder, som paalægges Sparekasserne. Der er nu den om, at de ikke maa gaa over 4 pSt.; det er jo en aldeles urimelig Bestemmelse, og den kan ikke føre til Andet end til i vanskelige Pengetider at trække hele Pengestrømmen ind i Bankerne, som kunne give saa høje Procenter, de selv ville. Den naturlige Fremgangsmaade have vi jo set heri Landet i de sidste Par Aar i Bankerne. Naar der er knappe Tider paa Penge, sætte Bankerne deres Rente op. Vi have haft det Særsyn, at i Nationalbanken har Renten været i det Mindste 5 pSt. af Udlaan med Hypothek og til Sparekasserne endog saa højere, og det Samme har været Tilfældet i Landmandsbanken, som er bleven saa særdeles begunstiget gennem Rigsdagen og Regjeringen, at den maa betragtes som en Hovedplads for Pengevesenet. Vi have jo gennem disse to store Hovedbanker set, at paa samme Tid, som Rentefoden forhøiedes der, gave de højere Rente af Indskudene, og det se vi jo velte hvert Salvaar. Naar nu Sparekasserne give højere Rente ud end 4 pSt., hvad er saa naturligere, end at de tage en højere Rente af deres Laantagere, som med Glæde svare det, fordi de ikke kunne faae deres Penge billigere hos Bankerne. En bunden Rentefod af 4 pSt. er derfor ikke Andet end et Snørlov, der sættes paa Sparekasserne, for at Bankerne kunne bevæge sig frit og soulme af Penge, medens de kvale Sparekasserne gennem dette Rentefnørlov. Denne Bestemmelse bør for enhver Mand, der vil opretholde Sparekasselinstitutionen i Danmark være et Dødsstød for Ministerens Lov, hvis han vil holde fast paa denne Bestemmelse. Jeg veed ikke, om den ærede Minister har foreslået Noget i Lovforslaget. I § 2 Str. c staar der Noget om Opsigelsesfristen; men jeg finder ikke, at der er Noget i denne Afdeling om Opsigelsesfrister. Der er kun Tale om de 4 pSt.; men der staar ikke Tale om Opsigelsesfrister. Det er vist en Injurie, en Unsiagtighed. Nu er der dernæst givet udsørlige Regler for, hvorledes Sparekassens Midler maa anbringes. Det er jo en Notoritet, at Sparekassens Midler især anbringes i Landeendomme paa Prioritet og ogsaa i Kjøbstadeiendomme, altsaa i faste Eiendomme. Nu vil den ærede Minister have, at der kun maa bruges Burderinger, som ere ioverfattede efter Reglerne i Loven af 19de Marts 1869 om Udlaan af Umyndiges Midler. Det er et af de Punkter, som jeg anser for at være urigtige. Jeg mener, at man ikke skal paabyrde Folk saadanne Omkostninger som at skaffe disse kostbare Burderinger. Hele Landet over har man jo i Anledning af Kultusministerens Bevillingsmyndighed med de 1,200,000 foranstte Kroner faaet at vide, hvad det betyder at skaffe Burderingsforretninger, thi tusindvis kom de til denne ærede Minister for at faae hans Laan, men de maatte jo

alle møde i denne Habit med en almindelig ny Burderingsforretning, som saa var til ingen Nytte. At paalægge alle dem, som ville søge Laan hos Sparekasser, Sligt, finder jeg unaturligt. I den Sparekasse, hvis Formand jeg er og har været i en Snes Aar, have vi mange Gange faaet Ansøgninger i Sundrebevis, som vi ikke vare istand til at bevilge paa Grund af manglende Penge. Vi have brugt den Fremgangsmaade der — og den har viist sig at staa sin Prøve, endnu er ikke et Dre tabt, hvortimod man tværtimod har den Mening, at vore Panter ere gode — vi have brugt den Fremgangsmaade, siger jeg, at lade Sparekassens Garanter, Tilidsmænd vurdere, thi de ere interesserede i, at Panterne ikke blive fattede for høit. Saaledes kan enhver Sparekasse have sin Fremgangsmaade og endda være sikker, og at en Sparekasse virkelig er sikker, viser sig ved, at den ingen Panter overtager. Hvor man har gjort Mest for at faae gode Burderinger, har man ikke kunnet undgaa at overtage Panter. Det viser Krediforeningerne hvor de have udsørlige Regler om Lagation, og hvor disse virkelig ere bleve fulgte, saa man kan ikke saaledes ved en Lagationsforretning være sikker paa, at man har en fuldstændig Angivelse af, hvad en Eiendom er værd under vanskelige Forhold. Dernæst tales der om, at Sparekasserne kun kunne sætte deres Penge i Statspapirer, for hvilke der noteres Kurs paa den Kjøbenhavnske Børs. Der er her i Thinget gjort Bemærkning om, at Statspapirer vare usikre; jeg tiltræder denne Bemærkning. Men jeg siger, hvad er Statspapirer? Naar man her i Regnskabet for nogle Sparekasser ser, at de have Kurs—Charlov—Moskve Jernbaneobligationer, Kurs—Charlov—Moskve Jernbaneobligationer, det gjentager jeg for de Herrer Hurtigskrivere. Naar man nu ser dette, og de ere garanterede af den russiske Regjering, spørger jeg, anser den ærede Minister det for russiske Statspapirer? Jeg veed ikke, om de noteres paa den Kjøbenhavnske Børs, men dersom de blive noterede der, er det saa russiske Statspapirer? Det kan der vist tvistes om. For Tiden noteres, saa vidt mig bekendt, paa Kjøbenhavns Børs ikke andre fremmede Statspapirer end svenske Obligationer; men jeg maa dog sige, med al Respekt for vore skandinaviske Naboers Soliditet, at det er ikke saa sikkert at sætte sine Penge i svenske Statsobligationer, og jeg vilde ønske, at der forelaa en Lov, som forbyd overhovedet Sparekassernes bestyrkere at sætte deres Penge i fremmede Papirer. Vi have Brug nok for vore Penge herhjemme, og vi behøve ikke — her ligger et Regnskab, som viser det, som en tidligere Finansminister har gjort ved den Sparekasse, for hvilken han er Formand — at købe gøteborgske Krediforeningsobligationer. Det gjorde han. Da han sad der paa den Plads, købte han gøteborgske Krediforeningsobligationer, et Spekulationspapir,